

Dvadsaata prvá nedel'á cez rok A

Mt 16, 13 – 20

23. august 20

Milé sestry a bratia v Kristovi

Každý človek (osobitne tí mladší) túži po uznaní, po potvrdení seba samého, potvrdení svojej vlastnej cesty, po svojho života. Niektorí to viac hľadajú v osobnom živote, iní v pracovnom – v postavení na pracovisku, iní túžia po uznaní v spoločnosti. Najmä mladí ľudia preto často tých druhých vnímajú ako konkurenciu.

Aj od náboženstva my veriaci niekedy očakávame, že ono nám pomôže nájsť cestu, ktorá nás povedie ďalej. Pokiaľ to spájame so spoločenským uznaním, už Starý zákon nám pripomína, že Boh nikomu negarantuje popredné miesta, svetské postavenie. Prorok v prvom čítaní hovorí, ako ľahko sa z tých prvých miest dá sklznúť, ako ľahko môže prísť spoločenský pád. Človek si nemá zakladať na tzv. svetskej sláve, namiesto toho máme hľadať hlbšie potvrdenie života.

Ježiš sa v dnešnom evanjeliu zase pýtal apoštolov – za koho ma pokladáte - a cítiť za tým otázkou: čo vlastne vy očakávate odo mňa? Evanjelium spomína, že niektorí z apoštolov snívajú o prvých miestach v budúcom božom kráľovstve. Iní si zase mysleli, že už tu na zemi dosiahnu pri Kristovi kus slávy. Ježiš im ale vysvetľuje, že cesta k plnšiemu životu nevedie ani cez slávu, ani cez moc a učenici sa v tomto ohľade budú musieť tiež uskromniť. Byť Mesiašom, Kristom, Božím vyvoleným neznamená cestu k sláve a k moci, rovnako ani kráľovstvo lásky, pravdy a pokoja nie je možné nastoliť mocou, nariadiť zhora - hoci také pokušenie býva často naporúdzí. Namiesto toho sa musíme naučiť hľadať skutočný život v pravde, láske, v pokoji hlbšie, naučiť sa hľadať ho nie sami, ale spolu s druhými, v spoločensktve s nimi.

Ježiš preto hovorí o dlhšej časovej perspektíve: pripravuje Cirkev, ktorá jeho poslanstvo má sprítomňovať v dejinách. Apoštolom, Petrovi a Cirkvi káže odovzdávať poslanstvo božieho kráľovstva svetu, niesť ho dejinami napriek všetkým prekážkam. Cirkev sa bude musieť pripraviť na to, že to božie kráľovstvo na zemi nikdy nebude celkom hotové. Nie preto, že by to bola utópia, ale preto, že ono sa stále vyvíja, tak ako sa aj život vyvíja. Cirkev nám zároveň pripomína spoločensktvo: pripomína nám, že na našej ceste nie sme sami. Skutočný život nájdeme nie sami, ale spolu s druhými. Hľadať skutočný život je teda skôr úloha, ako vyznačenie na úkor iných.

Podobné varovanie možno nájsť aj v dnešnom úryvku z Pavlovho listu Rimanom. Pavol varuje kresťanov, aby si nenahovárali, že my už poznáme Božie zmýšľanie. Ani sa nemáme spoliehať na to, že už patríme do cirkvi – tak ako Izraeliti sa nemali automaticky spoliehať na to, že sú vyvoleným národom. Kristus nás podľa Pavla učí niečomu inému: učí nás poznávať tajomstvo života. To sa deje v spoločensktve, spolu s inými. Tam, kde to spoločne nájdeme, tam potom môžeme spoločne oslavovať Boha.

Pavol mal určite mnoho dôvodov na to, aby kritizoval iných, najmä tých, ktorí mu robili prekážky. Namiesto toho vidíme v Liste Rimanom zmierlivejšie tóny. Vidíme, ako dokonca hľadal spoločnú cestu

aj so svojimi odporcami. K tomu ho priviedla viera v Krista, Krista pochopil ako toho, ktorý nás vedie do spoločenstva s inými.

To je aj naša úloha. Nielen hľadať naplnenie vlastných ambícií, ale vnímať spoločenstvo s inými ako miesto, kde sa približujeme ku Kristovi, kde nachádzame hlbší život.